

Blatenský fotofestival

2013

BARIÉRY - VÝSTAVY FOTOGRAFIÍ / PROJEKCE / SETKÁNÍ S AUTORY / PŘEDNÁŠKY / DISKUSE

Blatenský fotofestival

8. ročník, 21. - 22. září 2013
www.fotofestival.cz

- Hlavní vystavující:** Barbora Bálková - Pátraky, Babičky, Volební prostitutky
Kamila Berndorffová - Můj nový život
Jaroslav Kučera - Setkání, okamžiky, samoty
Jaromír Santler - Pravda nebo fikce?
Jan Saudek - výběr z tvorby
Eliška Šárková - Můj přítel Caravaggio, Ve stínu
- Projekce:** Thomas Brenner - Border
- Přednášky a besedy:** Tomáš Beran - Bariéry v současné reklamní fotografii
Jaroslav Kučera - Moje tvorba
Jiří David - Bariéry v umění
- Otevřená scéna:** Kateřina Göttlichová - Stojím naproti
Filip Györe - Kardiovaskulární zrak
Petra Hajdúchová a Robin Závodný - Dis/connected
Ditta Jiřáková - Promi na
Fotoklub Lanškroun - Fotografie pro Evu
Martina Fučíková - Moc ideálů
Lenka Komínková - Skrytý Mnichov
Yvona Kováčková - Sama sobě
Petr Lorenc - Útěk
Štěpán Mertl - Ukrytá osobnost
Lenka Pužmanová - Bariéry
Martin Sekal - Dva světy
Eva Stanovská - Dva světy
Zdeněk Vajner - Veřejné soukromí
Xiaohui Shan - Bariéry z mého světa
Jan Žbánek - Lidské zdroje
- Doprovodný program:** Miroslava Boucová - Amputace - krátký film
Beata Bocek - hudba, zpívá v
Veronika Szemlová - Nesejdeš z cesty - krátký film
Adolf Zika - V pekle svých vášní ráj v nedohlednu - film

Fotografie a BARIÉRY?

Konvence, limity, překážky a naopak přesah umění, a to nejen v oblasti fotografie. Letošní již osmý ročník Blatenského fotofestivalu představí výrazné osobnosti české i zahraniční fotografie a jejich nové pohledy na náboženská, etnická, politická, genderová i kulturně-sociální témata.

Ve výstavní prostory opět proměníme běžně nepřístupné sály vodního zámku, šatlavy ve sklepení blatenského muzea nebo vinný sklípek Kaplanka. Nově představíme nedávno zpřístupněný ambit u kostela Nanebevzetí Panny Marie, a to příznačně při hledání odpovědi na otázku „Pravda nebo fikce?“ Úvahy, diskuse, tematické přednášky, projekce i multiinstrumentální vystoupení doplní tradičně humor a nadsázka.

Věříme, že se nám podaří vytvořit takovou atmosféru, která vám umožní posoudit, jestli je v dnešní „bezbariérové“ době stále co bourat.

Broňa Winklerová

BARBORA BÁLKOVÁ - ze souboru Babičky

KAMILA BERNDORFFOVÁ - ze souboru Můj nový život

THOMAS BRENNER - ze souboru Border

JAROSLAV KUČERA - ze souboru Setkání, okamžiky, samoty

JAROMÍR SANTLER - ze souboru Pravda nebo fikce?

ELIŠKA ŠÁRKOVÁ - ze souboru Můj přítel Caravaggio

JAN SAUDEK - Mládí a stáří

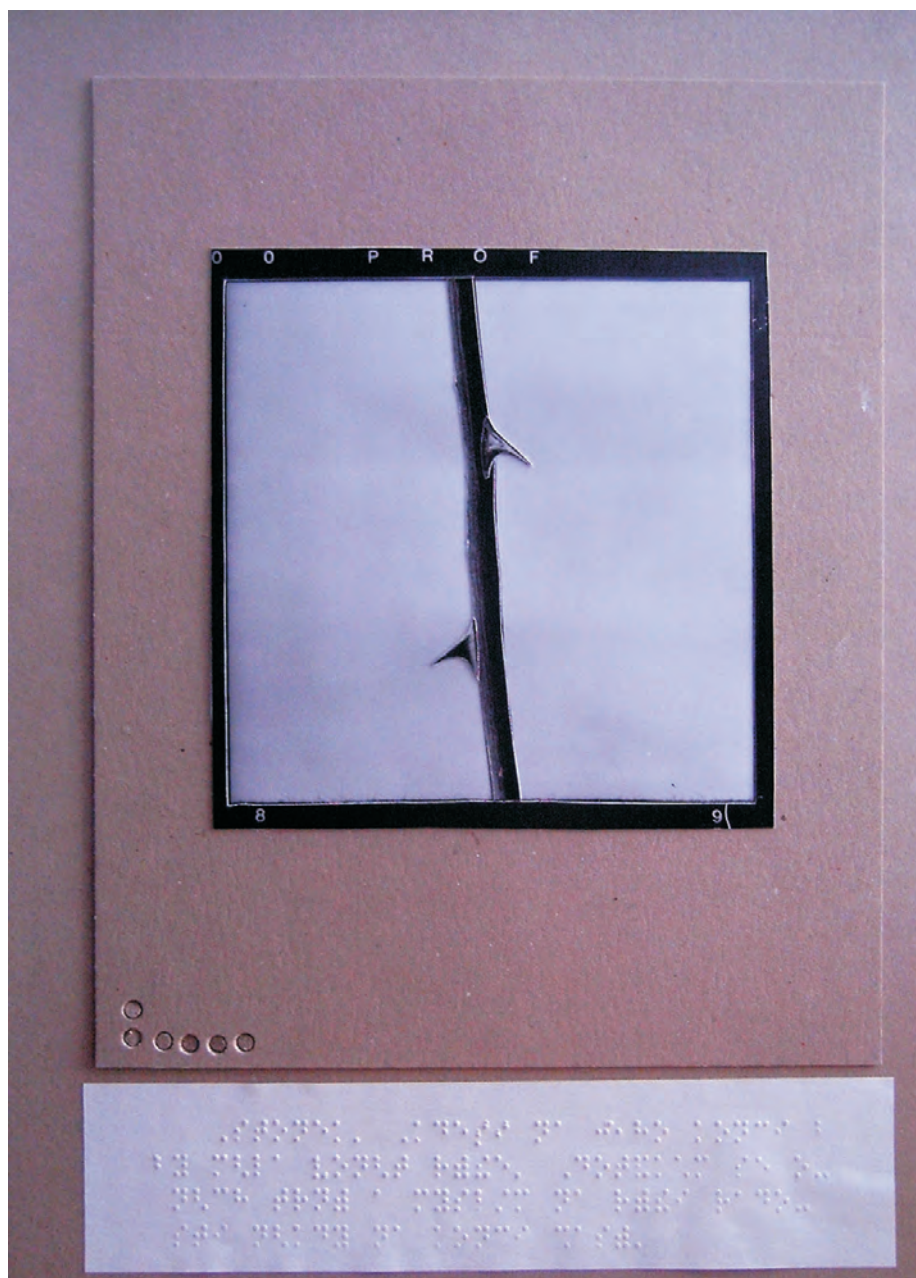
KATEŘINA GÖTTLICOVÁ - ze souboru Stojím naproti

FILIP GYÖRE - ze souboru Kardiovaskulárny zrak

PETRA HAJDŮCHOVÁ a ROBIN ZÁVODNÝ - ze souboru Dis/connected

FOTOKLUB LANŠKROUN - ze souboru Fotografie pro Evu

MARTINA FUČÍKOVÁ - ze souboru Moc ideálů

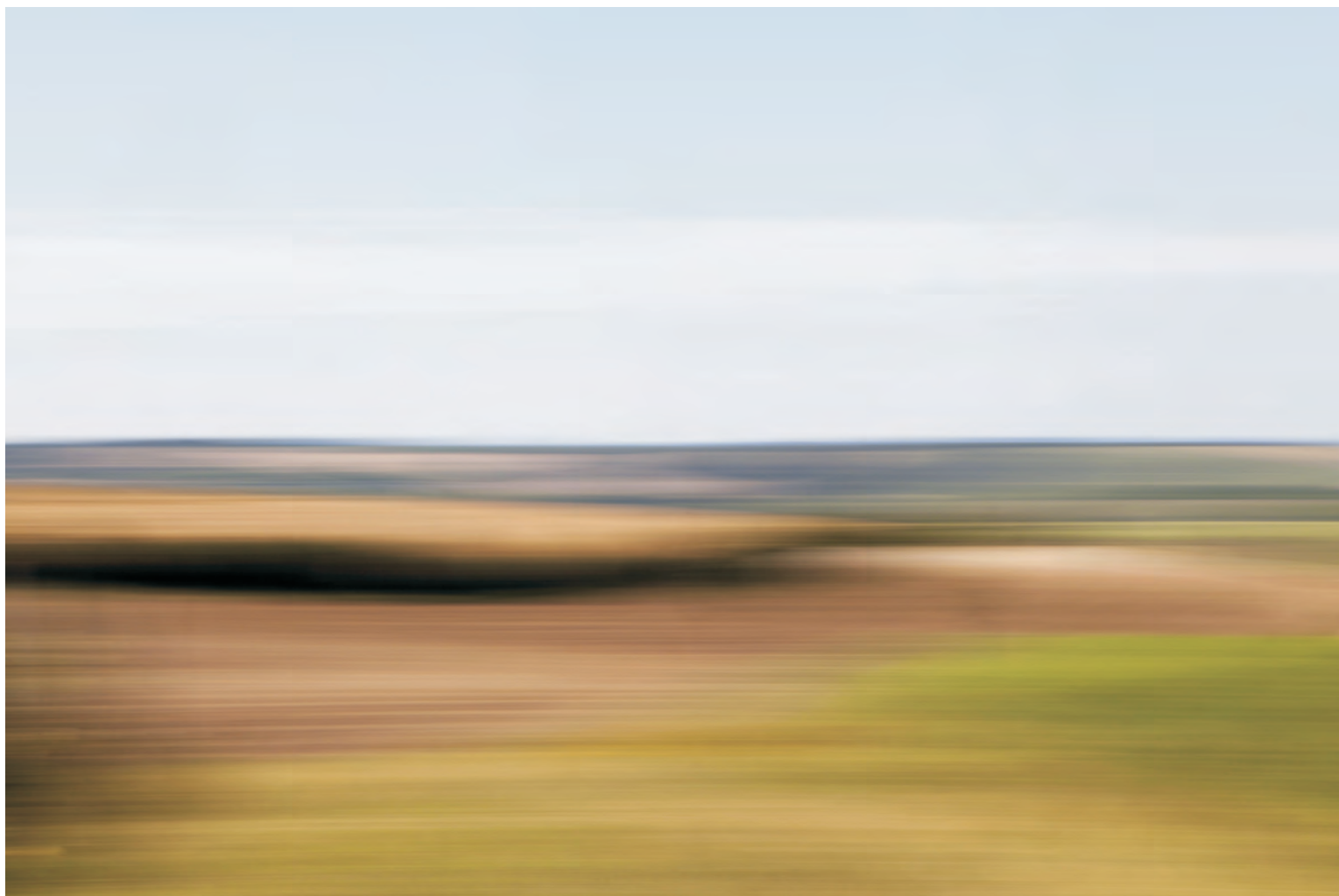
DITA JIŘIČKOVÁ - ze souboru Proměna

LENKA KOMÍNKOVÁ - ze souboru Skrytý Mnichov

YVONA KOVÁŘOVÁ - ze souboru Sama sobě

PETR LORENC - ze souboru Útěk

XIAOHUI SHAN - ze souboru Bariéry z mého světa

ŠTĚPÁN MERTL - ze souboru Ukrytá osobnost

LENKA PUŽMANOVÁ - ze souboru Bariéry

MARTIN SEKAL - ze souboru Dva světy

EVA STANOVSKÁ - ze souboru Dva světy

ZDENĚK VAJNAR - ze souboru Veřejné soukromí

JAN ŽBÁNEK - ze souboru Lidské zdroje

BARBORA BÁLKOVÁ je absolventkou AVU v Praze. Studovala v ateliéru Vizuálních komunikací Jiřího Davida a v ateliéru Nových médií Veroniky Bromové. Ve své výtvarné práci se věnuje malbě, fotografií sledující vždy nějaké konkrétní téma a tvorbu objektů. Má za sebou řadu samostatných i kolektivních výstav v ěchách i v zahraničí.

Moje babičky / Dva ženské osudy. Babičky pro mne byly dlouhý čas jen mlhavou vzpomínkou z útlého dětství. Obě ženy jsem znala jako schéma, které se v rodinách traduje o ělovíku, který již nežije. Pro mne je to schéma doslova rámec, bedna, jeviště. Když jsem nemohla být se svými babičkami, nahradila jsem si to alespoň imaginárním setkáním ve fotografii. Snažila jsem se vcítit do jednotlivých životních etap tak, jak jsem se o nich dočetla v jejich curriculumech, dokumentech nebo knize babiččiny spoluvyprávěčky z lágru. Ve fotografiích jsem použila jejich autentické předměty. **Volební prostitutky.** „Politika je nejlépe placená prostitutka práce.“ (Bashir Goth, blogger listu Washington Post, 26. 1. 2007). Vybrala jsem volební hesla některých politických stran nebo jejich konkrétních představitelů, kterými v minulosti reprezentovali své politické postoje či cíle a namísto uhlazeným tvářím a nazeženým oblekům jsem volební hesla vložila do úst prostitutek. **Denní a noční příznaky** jsou imaginativní fotografickou sondou do mých raných dětstvíských vzpomínek (z dob, kdy jsem věřila, že slunce je zvířetem, houba masem, že ve tmě se pohybují divné bytosti a že je schopná lézat, nebo vysedí t z kamene trpaslíka.) Ale tento popis by nebyl úplný, kdyby nebyl doplněn o pozadí inspirací zážitky z filmových hororů a teoretickou znalostí psychopatologií spojených s halucinačními stavy. Popsaný projekt přesahuje hranice fotografie do sféry psychologie, konkrétní vizuální mapuje potenciální tendence dětstvíského magického uvažování a percepce okolí v závislosti na daném momentu v plynutí času.

KAMILA BERNDORFFOVÁ je fotografkou na volné noze. Pochází z Blatné, z rodiny amatérského fotografa a historičky umění. Fotografuje od dětství. Po maturitě studovala Pražskou fotografickou školu u profesora Vláška. V současné době se žije komerční tvorbou a publikováním dokumentů z cest po světě. Již šestnáct let tráví zimu v Indii. Ve své tvorbě se soustřeďuje především na běžný život mimo turistické trasy. Její práce vycházejí z dobré znalosti prostředí a místní kultury. V posledních letech dokumentuje i život v jiných částech světa (Sýrie, Jordánsko, Omán, Dubaj, Brazílie, Kambodža...) Autorka má za sebou více než 30 samostatných výstav v různých galeriích. Každoročně jsou její fotografie vybírány do výstavní kolekce Czech press photo (ocení na 2007 a 2009). Organizuje Blatenský fotofestival. Od roku 2010 se věnuje projektu **Můj nový život**, jehož je spoluautorkou a výhradní fotografkou. Jedná se o unikátní pojetou tvorbu zaměřenou na problematiku dětí s onkologicky nemocných pacientů. V rámci tematických cyklů - modeling, malovací den, doma s rodinou, sny a záliby a tábor, jsou pacienti představeny jako statečné děti s obrovskou chutí do života, odhodlané postavit se nepříznivému osudu. Projekt Můj nový život si klade za cíl zlepšit integraci onkologicky nemocných dětí zpět do společnosti, zvýšit jejich psychický komfort v období léčby a tím pomoci k jejich rychlejšímu uzdravení. Putovní výstava Můj nový život měla premiéru na jaře 2012 v Praze ve Staroměstské radnici.

THOMAS BRENNER Mezinárodní uznávaný specialista na inscenovanou fotografii se ve své sérii **Border** setkává s hranicí jako symbolickým konstruktem moci. „*To, co Thomas Brenner ve stále nových obrazech předvádí, je pohled na obraz v obraze. Zatím co my se díváme zvenčí na strážce hranic, kteří zdánlivě něco pozorují, ve skutečnosti ovšem nic nevidí. Prohledávají obzor po možných vetřelcích, pomocí dohlížecích optických přístrojů znetvoří výhled a tak vede jejich zrak mimo bližní, anebo skrz ně. Sluneční brýle se stávají jednak symbolem zatemnění, jednak rekvizitou jeviště, které má divákům předstírat fungující smyslové orgány...*“ Dr. Manfred Menzel. Série fotografií Border je výstupem 10 denního projektu šestnáctičlenného týmu. Projekt byl realizován v Karlovarském kraji ve spolupráci s chebskou Galerií 4, v roce 2010.

JAROSLAV KUČERA „... je jedním z mála, ne-li vůbec jediným, kdo se z českých fotografů dokáže nejen sblížit a skamarádít, ale sžít a sdílet lidský úděl doslova s kýmkoli, kdykoliv a kdekoliv. Je to dar od Pána Boha, že vůbec není vnímán jako fotograf, ale zcela přirozeně jako přítel.“ Je z mnoha zorných úhlů, ať už se to komu líbí nebo ne, jedničkou české fotografie života“. PhDr. Daniela Mrázková

Kučera se narodil v roce 1946 ve vesničce Āedhoř v okrese Litoměřice. V roce 1973 absolvoval jako stavební inženýr. Od té doby je profesionálním fotografem na „volné noze“. Āada jeho snímků se dostala do obecného povědomí nejen odborně, ale především laické veřejnosti. Je držitelem grantu pražského primátora, předsedy Czech Press Photo 1995 a v roce 2000 na této prestižní novinářské soutěži obdržel Hlavní cenu. O rok později se stal vítězem i na evropské scéně v Kodani v soutěži Fujifilm Euro Press Photo Awards.

Setkání, okamžiky, samoty. „V roce 1969 jsem okusil na vlastní kůži komunistický kriminál. Dostal jsem se tam při pouličních bojích proti sovětské okupaci a tehdy ve mně definitivně uzrálo přesvědčení stát se reportérem. Fotografoval jsem na ulici a o tom, co bude dál, jsem moc nepřemýšlel. Tehdejší moje fotografie byly momentkami lidí, které jsem potkával jen na okamžik, ale později začaly vznikat menší soubory o lidech z pražských bufetů, noční Prahy nebo chovancích z pastáků. Byla to doba, kdy jsem vstupoval do života s cílem být co nejsvobodnější. A fotografie mi k tomu měla pomoci.“

JAN SAUDEK „...je nepochybně nejprovokativnější postavou dějin československé fotografie. Alespoň neznám jiný podobný případ, kdy by obdivuhaví až k zbožnění současně provázela nelibost vedoucí k zatracení. Je vzýván i popírán, oslavován i opovrhován, uznáván i zneuznáván. Proč? Jan Saudek dráždí. Všim. Tím jak vypadá, jak se chová, jak mluví i jak chodí tanečním krokem. Provokuje svým šaškovstvím, vzrušuje svým ostentativním erotismem. Působí zvláštním neklidem šířeným kolem sebe, z jehož akčního rádia, jednou polapení, nenalézáme úniku. Absorbuje nás směsicí něhy a násilí, tradicionalismu a extravagance, lyrismu a ironie, romantismu a obsčennosti... Čím však Jan Saudek dráždí především, je jeho životní cesta. Tolik odlišná od všeho, co je obvyklé, „normální“, vžitá, patřící se... Porušuje všechny konvence umělecké, společenské i etické, a přesto mu svět tleská... Jan Saudek – „rytíř umění a písemnictví“, jak zní český překlad vznešeného francouzského titulu „chevalier des arts et lettres“, kterým byl v závěru roku 1990 jako jeden z nemnohých světových umělců vyznamenán – si vlastně dodnes nemůže být jist, zda svůj život formoval podle snů, které fotografoval, anebo zda jsou jeho fotografie odrazem či dokonce způsobem života, který žije. Natolik se mu fotografie se životem prolínají. Ať však je tomu tak nebo onak, jeho dosavadní dílo jako celek je vzrušující drama údelu člověka. Drama, které se v nekonečném množství podob ve své podstatě neustále opakuje. Drama milionkrát promítnuté a milionkrát odražené. Je to obraz našeho obrazu. Divadlo života. Komédie i tragédie. V tomto úhrnu pravdy tkví provokující tvář Saudkových fotografií“.

PhDr. MRÁZKOVÁ Daniela

JAROMÍR SANTLER se narodil v Uherském Hradišti. Vystudoval Střední průmyslovou školu ve Zlíně, fotografii vystudoval na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Profesi se fotografii věnuje také jako prostředku ve vzdělávání mládeže. Učel ve fotoklubu Liheň Stanice techniků DDM hl. m. Prahy, je lektorem Školy kreativní fotografie Praha. Indián, který před chvílí ulovil ve Vltavě velkou rybu, divoška vystupující z Fiatu, Napoleon ve fotoatelieru, Podivný muž se stopami krve na ústech a sledující chlapce s pejskem, zrození slavného obrazu Mony Lisý úplní jinde než jste si dosud mysleli a další obrazy, to vše můžete spatřit na výstavě fotografií Jaromíra Santlera.

Pravda nebo fikce? U ní kterých to rozeznáte snadno. Celebrity a jiné postavy v atelieru jsou hrou, humorem, fotografie (?) nic víc nepředstírají (i když Napoleon Bonaparte ve své tle zábleskových svi tel již také ní koho zmátí). Co ale divoši v Praze? Evidentní je vše fotografováno na kinofilm, žádný digitál! Cyklus „Praha multikulturální“ otevírá ještě další otázku: může mít multikulturalismus nějaké hranice? Ti mto fotografují, a již mají míru pravdi podobnosti jakou chtějí, je společná absurdita situací, snaží se pobavit, ale jejich humor chce ještě otevřít mysl pro závažnější sdělení. Otázky pravdy a fikce se potom přesouvají z roviny techniky fotografie do současného světa informací a dezinformací, ve kterém se pravda a fikce dají stále hůř od sebe rozlišit.

ELIŠKA ŠÁRKOVÁ Absolventka vyšší odborné školy Hellichovy, obor užitá fotografie a multimédia. V současné době dokončuje akademii múzických umění na pražské FAMU, obor fotografie. Studuje pod vedením Roberta Portela v atelieru zaměřeném na témata společenské paměti, kde není prostředkem jen médium fotografie, ale i přesahy k jiným oborům s důrazem na vlastní domovu volbu. Ve své tvorbě se dlouhodobě věnuje především portrétu a patří k těm fotografům, pro které je vztah mezi fotografem a modelem naprosto stěžejní. **Můj přítel Caravaggio.** V případě tohoto souboru byla autorka pózujičím mužem, svým blízkým přítelem, přímo inspirovaná a jednotlivé výjevy tvořila speciální pro ni j. Díky tomu i přes silnou stylizaci a velkou rozdílnost rolí, do kterých je obsazen, vznikly portréty velmi osobní. Caravaggiovy obrazy Elišky Šárkové slouží jako východisko, nesnaží se je reprodukovat, ale stávají se scénou pro portrétovaného. Ten se paradoxně, ukryt za masku dané role, dokáže více otevřít a dát průchod niterným emocím. Caravaggiova charakteristického šerosvitu dosahuje Eliška Šárková kombinací nasvícení a domalování potřebných stínů přímo na kůži modelu. Tímto sofistikovaným způsobem imituje Caravaggiovu práci s výrazným stínem umožňujícím precizní modelaci mužského těla. Vzájemným prolínáním a ovlivňováním médií malby a fotografie vzniká až znepokojivé napietí. Autoréiný práce nechť jí vytvářet dojem olejomalby, nemají se stát jakousi fotografickou iluzí. Zdůrazní ní filmového zrna i adjustace jasně upozorují na to, že se jedná o fotografické obrazy, které specifickým způsobem z malby čerpají a tím jí i reflektují. Kombinace médií, vlastní domácí práce s kým, divadelnost i využití nesouladu mezi mužnými svaly a zženštilým projevem, vytváří rámec pro autoréino zkoumání pozoruhodně tenké hranice mezi krásou a ošklivostí. **Ve stínu.** Každý má svůj stín, své slabé místo, které je domovem dávných tajností a nesplacené minulosti. Jsou to tváře, tváře vypráví jíci pábi h, potkávám se s nimi, jsou mou touhou přiblížit se blíže, odhalit jejich stín, jsou to obrazy ti ch, které jsem osobně neznala....v myself je maluji a hledám, skrze ní nacházím svůj dítský svět, svět mých podvědomých představ a pábi hůř....

MARTINA FUČÍKOVÁ Absolventka kurzů ŠKF Mirka Ni meška s všestranným zájmem o umění a tvořivost především prostřednictvím fotografií. Inspiraci nachází autorka ve vztazích a zavedených vzorcích, které společnost přijímá a vnímá jako samozřejmost. V současné době je zaměřená v médiích, kde má na starosti komunikaci s televizními stanicemi a jejich marketingovou podporu a propagaci. **Moc ideálů** je expresivním vyjádřením nesouhlasu autorky se stereotypním zobrazením a šablonovitou prezentací ideálů krásy v současných módních časopisech, které mají často s vědnodenní realitou jen velmi málo společného.

KATEŘINA GÖTLICHOVÁ Amatérská fotografka se zájmem zachycovat pábi hy ulice a lidí kolem sebe. Hlavní lokalitou je rodná Praha, která nabízí tolik témat a pábi hůř, že ani cestovat jinde netřeba. **Stojím naproti.** Chodíme kolem sebe v těsné blízkosti, ale ní co je mezi námi. Ní kdy záclona nebo nástupní ostrůvek, jindy myšlenky. Často dopravní prostředky brání nám ve výhledu. Nejsme tam, kde jsme vidět, stavíme si bariéry, používáme existující. Jinak bychom nezvládli sdílet společný prostor. Je to dobře nebo špatní? Tí žko děti. Jdu ulicí, dívám se...

FILIP GYÖRE Pocházím z Banské Bystrice. Fotografii som študoval najprv v Zlíne na Baovej univerzite v odbore Reklamnej fotografie. No a následne som prestúpil do Bratislavy do Atelieru Mira Švolíka kde som štúdium tento rok ukončil ako Mgr.Art. Moja tvorba je často eklektická a prepája sa fotkou aj iné druhy umenia ako je grafika maľba a podobne. Znaký mojej voľnej tvorby sú okrem postprodukcie aj inscenácia, hravosť, sarkazmus. „**Kardiovaskulárny zrak**“ je súbor portrétov a zároveň autorská výpoveď o nevidiacich ľuďoch. Je to vizuálna interpretácia skreslených predstáv a mýtov, ktoré o nich máme my, ľudia s fungujúcim zrakom. Tieto mýty existujú predovšetkým kvôli minimálnemu kontaktu vidiacich s nevidiacimi, ich izoláciou v spoločnosti. Autor však nadobudol osobnú skúsenosť a nadviazal priateľské vzťahy s mnohými nevidiacimi, na základe ktorých sa postupne vyprofiloval aj námet súboru a snaha o vyvrátenie mylných predstáv. V sofistikovaných štúdiových portrétoch sám inscenuje obrazové hry s reálnymi ľuďmi a tým tieto omyly uvádza na pravú mieru. Za každým obrazom sú mikropríbehy z bežného života nevidiacich, s ktorými sa autorovi častokrát sami zdieľali. Dôležitú úlohu tu hrá aj určitá dávka ironie, hry, dvojzmyselnosti. V súbore má podstatnú funkciu aj farebnosť. Je súčasťou stratégie demýtizovania, keďže jedným z častých mýtov je tvrdenie, že nevidiaci cítia farbu. Opak je však pravdou a autorova dômyselná práca s farbou je tak aj určitým ústretočným krokom k vidiacemu divákovi.“
Anna Maximová

PETRA HAJDŮCHOVÁ a **ROBIN ZÁVODNÝ** jsou absolventy Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. V současné době pracují na volné noze v oboru videa a fotografie. Vystavený soubor **Dis/connected** je jejich první společnou prací. Promítá se v ní mto předešlá, poeítačová zaměření, tvorba Robina Závodného a sociální témata z fotografických souborů Petry Hajdůchové. _tousha_kontakt_dotek_chlad_data_pixel> Komunikace přes internet je zpřístupní nám i bariérou pro mezilidské vztahy. Osobní setkávání je čím dál častěji nahrazováno sociálními sítěmi, jež nás, i přes jejich výhody, do jisté míry izolují a zbavují osobnosti. Tato komunikace je zobrazená jednoduchým způsobem, který využívá základní formy, metafory a znaky. Reflektujeme abstraktní prostor chladného digitálního kontaktu mezi lidmi.

DITTA JIŘIČKOVÁ Akademická malířka. Studium: Vysoká škola umění leckoprůmyslová v Praze. Aktivita: grafický design, volná tvorba /kresba a fotografie/. Vyučuje na ústavu umění a designu Západočeské univerzity a na fakultě humanitních studií Karlovy univerzity. Věnuje se také historii grafického designu, kterou

přednáší v rámci obou univerzit. **PROMĚNA.** Tématem fotografických souborů jsou konceptuální snímání fotografie, se svými tvůrčími motivy, které vznikají, mimo jiné, díky určitým „bariérám“. Hlediskem je určitá bezprostřední, vizuální atraktivnost, zároveň jsou záznamem divokosti, takže rytmus snímání fotografií, tvůrčími daný celek, je rozdílný. Fotografie sledují proměny efemérních, svými tvůrčími jevy – jejich narůstání, zánik, ubývání, mizení, i vliv dalších vnějších okolností, které vznik motivu formují, například mraky, žaluzie apod. Jednotlivé snímky jsou doplněny lapidárními údaji o časových intervalech, v jakých vznikaly. Rytmus je určován rozdílnými přírodními podmínkami – buď je ovlivněn rychlým větrem, nebo pářením proužků hem svítla.

LENKA KOMÍNKOVÁ Vzdělání: Middlesex University v London, The Burroughs, London NW4 4BT, od r. 2008 Filmová a televizní fakulta - obor umění lekářské fotografie. **Skrutý Mnichov** odkazuje na reálný akt danou situací v Mnichově. Tento soubor jsem extrahovala ze serveru www.google.com/maps, na kterém máme možnost využít 2D profil na zobrazování všech exteriérů nacházejících se na mapách, tj. můžeme si prohlédnout téměř jakékoli místo na světě. Projela jsem tímto způsobem mnoho míst a jediný Mnichov mě zaujal svojí odlišností. Toto město má svá podivuhodná tajná a skrutá místa, která se Vám v již zmíněném 2D prohlížeči neukážou. Jsou zahalena četvrcovými a obdélníkovými tvary zaměřeného pohledu. Co nám Mnichov skrývá? Odkaz minulosti? Tajné státní budovy? Konspirace nebo fakta? Existuje a neprůhledná realita.

YVONA KOVÁŘOVÁ Studentka 3. ročníku BcA. ZČU v Plzni – ústavu designu a umění, obor Intermedia. **Sama sobě.** „Jsem bariérou sama sobě. Nejdůležitější je oprost se od jakýchkoli konvencí a tím získat sebe sama.“ Soubor fotografií odkazuje na stavění si vlastní bariéry a dochází k uvědomování jejich boření vlastní vůlí.

PETR LORENC Autor se fotografií systematicky věnuje od roku 2006 vedle svého povolání manažera. Je absolventem Akademie současné fotografie Studia PVM, zúčastnil se kolektivních výstav (Prague Photo 2011-13, Galerie kritiků). Prostřednictvím fotografií, často aranžovaných nebo manipulovaných, se pokouší vyjádřit subjektivní sdělení, které není prvoplánově líbivé ani konceptuálně chladné a nudné. Soubor **Útek** je subjektivní záznam z hraničního pásma na jižní Moravě. Na těchto místech se před lety mnoho lidí pokusilo utéct na Západ. Málokdo se podařilo překonat ostnaté dráty, která utečenec na hranici zahynula. Lidé zapomínají rychleji než krajina.

ŠTĚPÁN MERTL studoval klasické Gymnázium v Modanech a v současné době Bellerbys College Brighton – A-level program in Arts (Mezinárodní střední škola). Letní pobyty v: Central Saint Martin College of Art and Design London a New School of Architecture + Design, San Diego California. **Ukrytá osobnost.** Tématem projektu je nemožnost poznat osobnost člověka přes bariéru vnějšího vzhledu. Identita člověka není v jeho fyzické podobě, přes kterou se však naše smysly nedostanou. Nemožnost poznání je znázorněna pomocí barevných gelů prosvícených a umístěných na tato místa portrétů, která jsou ve stínu.

LENKA PUŽMANOVÁ vystudovala SUPŠ sv. Anežky v Českém Krumlově (obor užitá malba) a absolvovala bakalářské studium na ITF. Její fotografická tvorba se pohybuje nejčastěji na pomezí časového dokumentu, pouliční a inscenované fotografie. Ve všech případech však tímto prostředky zobrazuje svůj život okolo sebe. Fascinuje ji obyčejná krása i nekrása obyčejných věcí. Cokoli v autorčině okolí k ní může promlouvat a vizuálně ji obsahově zaujmout. Toto vše se pomocí fotografií (někdy také obrazů) pokouší zprostředkovat i ostatním. Pracuje jako grafika v Českých Budějovicích. Je členkou fotoklubu Vývojka a výtvarného družstva To jsou. Přispívá do fotografického projektu Week of Life. Bariéry (nebo také omezení) si klade autorka ve svých fotografických cyklech často. Bývají to omezení například časová, prostorová, formální nebo technická (na minulém Blatenském fotofestivalu vystavovala část souboru Teplárna, který je vymezen jediným stále se opakujícím pohledem z okna). Tentokrát vzniká bariéra před objektivem fotoaparátu. Bariéra omezuje autorčinu výhled na zachycovanou scénu, ale zároveň si vytváří novou, vlastní realitu. Série byla nafotografována v květnu 2013 během pravidelné Pin (ALKO)hole akce, kterou pořádá českobudějovický fotoklub Vývojka.

EVA STANOVSKÁ Mým domovem jsou Dávnice nedaleko Pardubic. Oborem mého zájmu je IT pro zdravotnictví. Fotografie je mým velkým a velmi přímým koníčkem, se kterým trávím spoustu času. Absolvovala jsem Hradeckou fotografickou konzervatoř, jsem součástí pardubického fotoklubu Alfa. **Dva světy.** Země plná bariér je Sín-jiang, nejzápadnější provincie Číny. Bariérou, vpravdě obrovskou, je vztah mezi původními obyvateli Ujgury a Čínskou vládou. Bariérou mezi námi Evropany Ujgury je muslimské náboženství ujgurského národa. Zatímco osud Tibetu je všem známý, osud mnohem většího počtu obyvatel Sín-jiangu, vyznávajících islám, je světu hostejný. Tvrdé politické represe a ekonomický tlak Číny s sebou nesou postupný zánik celé ujgurské kultury. Fotografuji na ulici města Kašgaru. Najednou se vedle mě objeví muž středního věku a hovoří na mě anglicky, tiše, ostýchavě. Jinak to ani v zemích s silným policejním dozorem nejde. Jsme na tom stejní – špatně jako Tibetané, špatně anglicky, jen se o našem nesvobodném národu tolik neví, možná ani nechce vědět. Chceme svobodu. Čekají te to prosím u vás v Evropě, podpořte nás.

MARTIN SEKAL Původním povoláním banský inženýr. Od roku 1992 podnikatel. Absolvent Hradecké fotografické konzervatoře. **Dva světy** jsou přímým odkazem, zamýšlením se nad způsobem divného žití. Po nedávné době, kdy se letitě zdí, bariéry, poměrně odstrašovaly, přišla doba nových, nenásilných postavených zdí, bariér, které opět oddělují jednoho od druhého, za zdí. Jeden pak jen v názvacích tuších, co se tam děje.

ZDENĚK VAJNER je absolventem Školy kreativní fotografie pod vedením MgA. Miroslava Němečka a členem Tvůrčí skupiny 31. Účast na kolektivních výstavách: Praha fotografická, Staroměstská radnice; Fotostar-t, Galerie U Prstenu; Festival OFF Station, Moving Station, Plzeň; Galerie Františka Drtikola, Pábram; Absolventi kurzu tvůrčí fotografie, Galerie Juliska, Praha. **Veřejné soukromí** je dokumentární soubor o obyčejných lidech na obyčejných místech.

JAN ŽBÁNEK Absolvent VŠ – ĚVUT, kurzu „Fotografie II Art“ u Pavla Mately, Akademie současné fotografie. Účast na společných závažných výstavách a na výstavě „Praha fotografická 2010“. **Lidské zdroje.** Zaměstnanci. Pá cestách do práce nebo za nákupy trávíme nemalou část našeho života rutinou čekání v dopravních prostředcích, frontách, nebo jsme regulováni dopravním značením či zábradlím. Nevnímáme přitom ani příliš jednoho druhého. Jsme usmířováni i ochraňováni systémem. Jsme komoditou na trhu práce.

SHAN XIAOHUI Pochází z Ěíny, studuje v Praze FAMU. **Bariéry z mého světa**

FOTOKLUB LANŠKROUN Fotografie pro Evu

!Na podzim roku 2002 jsme zahajovali výstavu fotografií v lanškrounském muzeu. Na vernisáž se přišla „podívat“ i paní Eva Budzáková. Kdo zná Evu, ví, že je od svého narození slepá. Protože vím, že Eva ráda chodí na zahajování různých výstav, nepřekvapilo mě to. Napadlo mě, že v našem fotoklubu můžeme přepřavit fotografie, které si prohlídnou i lidé, kteří nevidí. Jak to ale udělat? Pro radu jsme si zašli přímo za Evou. Ukázala nám plastické obrázky, na kterých se učili, jak vypadá had, kuřecí slepice. To pro nás byla nápověda, jak přepřavit naše fotografie, aby byly čitelné i pro Eviny ruce. Před každým autorem stál úkol, jaký motiv si vybrat, a jak fotografie zhotovit. **Romana Faltusová** na své fotografii replikovala pořekadlo, že „čas jsou peníze“. **Yanek Odehnal** přepřavil dvě fotografie s jednoduchým námětem temnou listu a kuličky na okraji mísky. **Petr Jačisko** zhotovil fotografie domu s oknem a klidnou kávu ženského boku. **Vladimír Skalický** stonky růže s trny a hrušky na okně. **Radek Lepka** využil svých fotografií zátiší s ovocem a kameny. Eva nám ke každé fotografii něco napsala. Nejak jsme zvyklí, písmenky, ale Braillovým písmem. Tak se stalo, že se potkaly dva světy. Svět nevidomých, pro které je fotografie nedostižným médiem, a svět vidoucích, kteří se na dívek na papíře moc nepřetou. Přesto je nová zkušenost pro obě strany velkým přínosem. Poznali se lidé, kteří by se jinak nikdy potkat nemuseli. Fotografové, kteří se na své dívkové předešlým oěma, poznali jiný svět, kde chybí světlo i stín. Fotografie se stala jakýmsi pomyslným mostem mezi těmito světy.“
Vladimír Skalický

TOMÁŠ BERAN *1972. Absolvent SUPŠ Brno oboru Užitá fotografie u prof. Jiřího Víška. V komerční fotografii působí od roku 1992, kdy začíná fotografovat tzv. fototesty pro české i evropské agentury pro modelky. Jako módní fotograf se etabluje v Praze, kde od roku 1995 pracuje zejména pro českou ELLE. Čím dál víc se však věnuje portrétní a reklamní fotografii. V současnosti se stále věnuje fotografování osobností a všeobecné portrétní, projektu imagebank 77CM, spolupracuje s reklamními agenturami a časopisy. Nejviditelnější „vizitkou“ za poslední měsíce jsou patrně portréty „skautů“ Vojty Kotka a Lukáše Pavláška pro T-Mobile. Věnuje se i charitativní činnosti ve prospěch Nadačního fondu Kolečko, který v roce 2004 založil.

JIŘÍ DAVID Vizuální umělec a spoluzakladatel, dnes již zaniklé legendární galerie MXM, skupiny Tvrdohlaví. Svými instalacemi vzbudil debaty o současném českém umění. K těm nejdiskutovanějším patří bezesporu cyklus fotografií *Skryté podoby*, monumentální neonové instalace *Trnová koruna* nad Rudolfinem a *Červené srdce* nad Pražským hradem, *Klíčová socha* anebo cyklus inscenovaných fotografií *Moji rukojmí*. Do mezinárodního kontextu se také dostal jeho cyklus manipulovaných fotografií *Bez soucitu*. David působí také jako pedagog, publicista a kritik. Je glosátorem umění leckého díla, galerijního provozu i kulturní politiky.

BEATA BOCEK Hudební samouk, textačka, zpěvačka a skladatelka, která postupně opanovala kytaru, harmoniku, mbyru aj. Natočila šestnáctipísňové album *Ja tutaj mieszkam*, které bylo nominováno v kategorii „worldmusic“ na cenu Anděl 2012. Album osobitě písničkácky využívá zvukomalebnoti polského jazyka, ve kterém je většina textů. Skladby oplývají výraznou melodií a jsou protkány emocemi. V textech se můžete setkat s duchovní, duševní i přírodní tematikou. Beata dává vše s láskou a chutí, hlavní pak „po swojemu“. Ne virtuózní, ne precizní, o to však více emotivní, podmaniví. Kromě polštiny, kterou ovládá zcela přirozeně, se v písničkách objevuje i čeština a francouzština.

Blatenský fotofestival

Děkujeme všem sponzorům a partnerům:

Místo Blatná
Zámek Blatná
Ivana a Libor Mertlovi
Vendula Žilová
Mako Blatná s.r.o.
Blatenské listy
Blatenská ryba s.r.o.
Ing. Iva Capoušková

Katalog vychází u příležitosti 8. ročníku Blatenského fotofestivalu,
který se koná ve dnech 21. - 22. 9. 2013 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotografie na titulní straně obálky: Barbora Bálková

Reklamní fotografie na zadní straně obálky: Jaroslav Kortus

Grafická úprava a zpracování katalogu: Jaroslav Kortus

Texty zpracovány z podkladů dodaných autory.

Tisk katalogu: MAKO Blatná, spol. s r.o., www.makofoto.cz

Všem fotografům nabízíme bezbariérový přístup ke zhotovení velkoformátových fotografií v nejvyšší kvalitě .

MAKO Blatná, s.r.o. - KODAK EXPRESS

T.G.Masaryka 112, 388 01 Blatná, tel. 383 423 492, foto@mako.cz

www.makofoto.cz

Vytiskneme katalog i na Vaši výstavu.